

HUZURSUZ KALP SENDROMU

Merve Özgenli Çelik

HECE YAYINLARI

İÇİNDEKİLER

Yakup /	7
Müebbet Özlem /	11
Umut Kuşu /	15
Rüzgârın Getirdikleri /	19
Plastik Dünyada Sukulent Olmak /	23
Memnune /	27
Yeşil Sızı /	31
Tanık Kürsüsündeki Fesleğen /	35
Çilem /	39
Keskin /	43
Beni Bu Rüyalar Büyüttü /	47
Çürük Yeşil /	51
Çınar Bey /	55
Cenaze Evi /	59
Sahipata'da Bir Mualla /	63
Babaannem ve Sümsük Kuşu /	67
Bilemeyeceğim, Bilemeyeceksiniz /	71
Huzursuz Kalp Sendromu /	74
Sarı Lamba /	77

YAKUP

Bazı insanlar ölmemeli. Her gün “büyük” işler peşinde koşan, büyük boy menülerinin üstüne, büyük boy kahvelerini yudum-larken büyük ekranlı telefonlarından onlarca mail atıp alan, büyük evlerindeki büyük köşe takımının üzerinde büyük ekran televizyonlarını izlerken “büyük” işlerini eve taşıyan insanların “büyük idealler”inden farklı “küçük”, “sıradan” nahif işlerine devam etmeli, yaşamalı bazı insanlar. Yakup da yaşamalıydı.

Kendiyle bütünleşen merhamet yeşili tişörtü, kararmış yüzü, küçük gövdesi ve geride bıraktığı kokusuyla tanınır, bilinir, sahiplenilirdi Yakup. Şentepe’de otururdu. Ankara’nın eski gece-kondu semtlerinden, Şentepe’de. Adının şen ama insanların şek dolu olduğu, herkesin kendi kapısından başka diğer kapılara şekle yaklaştığı yerde doğup büyümüşü. Nüfus müdürlüğünde adı bir harfle yanlış yazılanların kaderini taşırdı Şentepe. Adına layık olmaya çalışır, mutlu olmak için çabalar, semt ahalisi. Ama bu -miş gibiliğin ötesine geçemezdi. Hayat şartları izin vermezdi Şentepe insanına. Marketlerde her hafta etiketi kat-lanan temel ihtiyaçlar, işsizliğin ağırlığı ve iş adı altında burnu sürtülen insanlar yoklukla mücadele ederken herkese şüpheli yaklaşmak durumunda kalırlardı. Ama Şüpheli Şentepe ahalisi-nin Yakup’a davranışı farklıydı. Sahip çıkardı mahalleli... Gari-ban Yakup sorgulanmazdı.

Çocukluktan bu yana semtin yokuşlu sokaklarında dilediği gibi dolaşır, insanlarca önemsenmeyen işlerle meşgul olurdu

Yakup. Yastığı yokuşların kenarındaki eğri kaldırımlar, yorganı gecekondudan evrilen çok katlı sitelerdi. Aslında kentsel dönüşümle henüz on küsur katlı bir site olmayan eski bir evin rutubetli, soğuk, zemin katında kalırdı Yakup. Evi burasıydı ama yuvası yokuşlu yollardı. Sabah ezanlar okunurken evden çıkar, akşam ezanına kadar sokaklarda eyleşirdi. İhsan'ın Kuaför Semiha ile aşkını, cılız saçlı kadının her çarşamba yollara düşüşünü, gün doğmadan uyanıp adliye önünde işe çıkan çaycı çocuğu, annesinin ölümünün ardından iyice kimsesiz kalan Çileli Âdem'i iyi bilirdi Yakup. Etraftan gelen yardımlar ve babasından kalma aylıkla yaşamını sürdürürdü. Un çorbasına bayılırdı. Sabah akşam içse şikâyet etmez, ekmek olmayınca boynunu bükerdi. Sabahtan akşama sokaklarda adımlarını ezberletirdi semte. Bazen teleferik durağındaki kalabalık yerde esnafın arasında gezinir, bazen vadide ağaçların altında etrafı izlerdi. Bazen de semtin virane yerlerinde dolaşır, beklenmedik anda insanların karşısına çıkar, kendini hatırlatırdı: "Ooleeyy"

Yakup'un kendini ifade biçimiydi bu. "Ben buradayım" deme şekli. "Beni unutmayın" nidası: "Ooleeyy"... Bağırırken iki elini yumruk yapıp havaya kaldırır, bu haliyle küçük bir çocuğu andırırdı. Zaten çoğu zaman yetişkinlerden ziyade çocuklarla anlaşır onlarla zaman geçirirdi. Çocuklar, Yakup'u gittikleri her yere çekiştirir, oyunlarda olmak istemedikleri yerlere oturturlardı. Ebe olurdu Yakup, kaleci olurdu, ara kedisi, ortada sıçan olurdu. Ama her defasında tepkisi aynı olurdu "Ooleeyy".

Çocuklarla iyi anlaşırda da genç kızlar, kadınlar korkardı Yakup'tan. Onun garip hareketlerini gören kadınlar kesik kesik bağırır, tam bu sırada kahvedeki adamlardan seslerini sakınmayı unuturlardı. Kendinden kaçan genç kızları kovalardı Yakup. Otuzlu yaşlarında bu yaptığını oyun bilirdi. Caminin kapısına gelince ellerini açıp duaya dururdu. Etrafa tükürüklerini saçarak uzun uzun bir şeyler okur, en sonunda ellerine üfleyp bütün vücudunu sıvazlardı. Kararmış parmaklarını gözlerine sürerdi. Kimse onun cami önündeki bu tavrını önemsemez, parmaklarıyla gözlerini sıvazlamasına anlam veremezdi. Annesinin çocukken

anlattığı peygamber kıssalarının etkisiydi bu. Yakup Peygamber gibi gözlerini kaybetmekten korkardı. Keskin gözlerinin keskinliğini yitirmesinden, suretleri görememekten korkardı. En büyük korkusunun bu olduğunu kimseler bilmezdi. Caminin önüne her gelişinde durması, ellerini göğşe açarak dakikalarca bir şeyler okuması, okuduklarını bütün vücuduna daha çok da gözlerine yedirilmesi bundandı.

Suretlerin yanında suretlerin ardındakileri de görecektik kadar açık gözlere sahipti. İnsanlara bakarken yüzüne garip ifadeler oturur, kendini kötü hissettiği ortamdan uzaklaşıverirdi. Hiçbir ışığa gerek kalmadan karanlık niyetleri, hiç temizlik görmemiş kalpleri ve çirkin düşünceleri görürdü. Böyle zamanlarda da elleriyle gözlerini kapatır, karanlık kalpleri görmeyeceğini zannederdi. Kalbi gören tek şeyin kalp olduğunu bilmez miydi Yakup?

Gözlerindeki keskinliğin aksine burnu hiç koku almazdı Yakup'un. Kimsenin pislikten ve kokudan giremeyeceği yerlere girip çıkar, oraları yuvası bellerdi. Ölmeden hemen önce caminin yanında, yıkılan okulun yerinde, mahallenin kedilerini beslerken görülmesi de bundandı. Bunu hep yapardı. Şentepe'deki tüm hayvanların babasıydı Yakup. Kimsenin bilemediği, tanımadığı kuşları bilirdi. Sümsük kuşunu, umut kuşunu ve umut kuşunu bekleyenleri bildiği gibi... Güvercinlere, kedilere, köpeklere yiyecek toplar, hepsini elleriyle beslerdi. İstisnasız her gün sabah ezanıyla evden çıkması, akşama kadar mahalledeki her bir hayvanın rızkını araması da bundandı.

"Küçük" işlerin adamıydı Yakup, nahif işlerin. Herkesin hızıyla övündüğü dünyada zamanı yavaşlatanlardandı. "küçük" dünyasındaki küçük adımlarıyla Şentepe'nin yokuşlarından birinde değiştirdi yaşadığı dünyayı. "Büyük"lerin buralarda işi olmazdı ama "büyük" dünyalarında küçük kaçamakları hak ettiğini düşünen büyük bir patronun yolu büyük arabasıyla "küçük" dünyalara düşmüştü bir kere. Yakup yavaşlığıyla hızın, "küçük"lüğüyle "büyüğün" kurbanı oldu. Yakup herkesin gittiği bu dünyadan kararmış parmaklarını gözlerine sımsıkı kapatarak gitti. Etrafa tükürüklerini saçarak dualarını okumaya fırsat bulamadan gitti.

Üzerinde merhamet yeşili tişörtü, elleri gözlerinde öldü Yakup. Ölürken dahi önce gözlerinin gitmesinden korktu. Aslında bu hızla ölmeyebilirdi. Bu kazayla, bu çarpmayla yaşama ihtimali vardı Yakup'un. Ama zaten mutlu olamayan Şentepe'nin daha çok üzülesi, Yakupsuz kalası varmış. Sokakların "Ooleeyy"siz, kedilerin, köpeklerin öksüz, "büyük"lerin yine yeniden "küçük"-leri ezese varmış.

Her şeyden çok, Yakup'un gidesi varmış.

MÜEBBET ÖZLEM

“Söyleyin yârime babarları beklesin”

Duruşma salonunun önündeki tek ayağı kırık bank gibi bir öne bir arkaya sallanıyor Süheyla. Kendine hiç benzemeyen kaderinin çetin yollarından birini daha geçmeye çalışıyor. Sırat köprüsüne özenen kaderi ince ve keskin. Köprüyü geçmek zor, kaderi geçmek imkânsız. “İyi insanların yazgısıdır cefa çekmek” diyenler Süheyla’yı tanısa, onun bu söze nasıl dâhil olduğunu görür, Süheyla’nın içten içe düşündüğü

“Niye iyi insanlar?” sorusunu duyarcasına

“Kader” diye cevap verirlerdi. Geçilmesi imkânsız şey.

“İyi insanlar suistimali bilmeden doğar, bunu bilenlerin arasında yok olur, ziyan olur. Birileri gelir, güzelim niyetini kendi çıkarları için alt üst eder. Birileri gelir, yüzüne samimiyetsizce gülüp, berrak kalbine ayakkabılarını çıkarmadan dalar. Birileri gelir, gider ve sana enkazı toplamak kalır.” diye eklerdim ben de...

Ne olduğunu anlamadan kendini duruşma salonunun önünde beklerken buluyor Süheyla. Biraz önce stresten salladığı ayakları durmuş. Şimdi sıra gövdesinde... Sallanıp duruyor. Aylardır içerde olan kocasının cezaevinden kurtulmasını, özgürlüğüne kavuşmasını bekliyor. Bekleyiş gergin, stresli... Süheyla bugün üzerine, içindeki ruh halini giyip gelmiş. Kasvet yeşili elbise en çok Süheyla’nın üzerinde iyi duruyor. Elbisesini kasvetli havaya

uydurduğunun farkında değil. Ayakları sarı botlarının içinde sakince bekliyor. Otuz altı numara olduğunu tahmin ettiğim bu ayaklar bunca yükü nasıl taşıyor bilemiyorum. Ya benim bildiğimden farklı, yükü taşıyan ayaklar değil, ya da belli aralıklarla ayaklarını sallayarak atıyor yüklerini Süheyla. Peki ya omuzları? Omuzlarının da ayaklarından farkı yok. Bunları görünce de gücün gövdede olmadığını anlıyorum. Ama nasıl bir güç bu yükü kaldırıyor göremiyorum. Hayat herkese aynı şeyi öğretmiyor. Süheyla'nın yükü de imtihanı da başka. Küçük omuzları ve gövdesiyle minik bir süper kahraman gibi bekliyor karşımda.

“Doğrusu biz emaneti göklere, yere ve dağlara arz ettik de onlar bunu yüklenmekten kaçındılar. Ve onun getireceği sorumluluktan korktular da onu insan yükledi”(*Abzab Suresi/72*) ayetini tek başına sırtlamış, kaderini daracak omuzlarında taşıyor. Ama kaderi bırakılan yerde durmuyor, hiperaktif bir çocuk gibi sağa sola koşturuyor, en zararlı, sıkıntılı yerleri buluyor. Yine öyle... Bu defa kaderi Süheyla'yı çekiştire çekiştire adliyeye getirmiş.

Süheyla stresli zamanlarında yüzüğüyle oynuyor, alyansıyla. Ama karşılaştığı bu durum karşısında yüzükle oynamak fazla pasif kaldığından gerginliği bir türlü azalmıyor, o da bir oturup bir kalkarak, sallanarak ya da ayaklarını sallayarak atmaya çalışıyor üzerindeki bu stresi. Sonra kalkıp koridorda birkaç tur gidip geldikten sonra yeniden oturuyor, düşünüyor; düşünürken bir çocuk edasıyla dirseğini bacağına elini de yanağına dayıyor, babasına benzeyen çekik, siyah gözlerini kısarak bir noktada sabitliyor.

Ağladığını kimse görsün istemediğinden gözyaşlarını seri bir el hamlesiyle silerek etrafına birkaç saniye göz atıyor, izlenmediğinden emin olmak istiyor. Sonra kalkıp kapının yanında sallanan çivideki kâğıdı uzun uzun inceliyor. Bu döngüyü kaç defa tekrar ettiğini sayamıyorum. Kalkıyor oturuyor, kalkıyor oturuyor sıranın kendilerine gelmesini bekliyor Süheyla. Kapı her açıldığında hareketleri donuyor. Gözlerinin kapıya kilitlenmesine engel olamıyor Süheyla. İçerden eşi, can yoldaşı, sevdiği adam çıkacak gibi hasretle, stresle ve özlemlerle kapıyı seyrediyor.

Kapıdan, ellerinde kabarık dosyalarıyla avukatlar girip çıkıyor, bazen de mübaşir yüzündeki sevimsiz gülümsemeyle kapıda beliriyor. Süheyla'nın her defasında kalbinin yerinden çıkacak gibi atışını koridorda benden başka duyan olmuyor.

Kalabalık koridorda kaderinin neticesini bekliyor Süheyla. Okuduğu Ayet-el Kürsileri sayamaz, başladığı sureleri bitiremez oluyor, yine de duruşma salonunun önündeki tek ayağı kırık banka oturmak isteyenleri uyarmayı ihmal etmiyor.

“O bank kırık, isterseniz buraya oturun.”

Süheyla gibi bekleyen herkes karşıdaki duvar dibine dayanmış, sıranın kendilerine gelmesini bekliyor. Durgun, kaygılı, düşünceli insanlar...

Süheyla'nın karnı taş bağlanmış gibi ağırlaşmaya başlarken, kalbi hızla çarpmaya devam ediyor. Vaktin geçmesini, sıranın kendine gelmesini, sevdiği adama kavuşmayı bekliyor Süheyla.

Stresten yüzüyle oynamaya başlıyor bu defa. Alnını kaşıyor, tırnaklarını yiyor, yanaklarını çimdikliyor, dudağını yoluyor. Hiçbir eylemi düzenli devam ettiremiyor. Çantasının sapını eğip bükmeye başladığında önünde bir kişi kalıyor. Bekleyiş neticeye kavuşmak için adım adım ilerliyor. Sona yaklaşırken bu anın Süheyla için ne kadar uzun sürdüğünü hareketlerinden okuyabiliyorum. Eşinin ismi koridorda yankılanırken ayaklanıyor. Ben de Süheyla'nın kızaran yüzündeki ifadelerine anlam vermeye çalışıyorum. Dışarda geçmek bilmeyen zamanı çantasıyla birlikte duruşma salonuna taşıyor Süheyla. Elleri kelepçeli, yanında askerle bir adam giriyor kapıdan. Koyu, kıvrıkcık saçları dağınık. Gözleri kaygı ve umut rengi karışımı bakıyor. Kaygı umuda galip geliyor gözlerinde. Kurumuş toprağı andıran, çatlaklarla örülü ellerini hafifçe kaldırıp selam veriyor Süheyla'ya. Süheyla aldığı bu selamla bekliyor. Daha önceki hiçbir bekleyişi bu bekleyişine benzemiyor. Zaman sabitleniyor bu bekleyişte. Bütün saatler duruyor. Tıpkı filmlerdeki gibi antika saatlerin camları çatlıyor, guguklu saatlerin kuşları içerden çıkmaz oluyor, masa saatleri, kol saatleri, duvar saatleri ve daha nice son tık seslerini gönderiyor evrene. Derin bir sessizlik oluyor. Her şey susuyor. Ama sadece

Süheyla için. O öyle zannediyor, öyle hissediyor. Aslında hiçbir şey durmuyor. Her şey normal seyrinde akmaya devam ediyor. Arkasında pahalı parfüm kokusu bırakan genç avukat topuklu ayakkabılarıyla merdivenden inmeye, karşı salonun duruşmasından çıkan gergin avukat, cübbesinin geniş kollarını savurarak sanık yakınlarına açıklama yapmaya, çaycı, adliye koridorlarında çayları dağıtmaya, Sekizinci Ağır Ceza Kalemindeki memurlar kalem müdürünün esprisine gülmeye, elleri kelepçeli bir grup adam kollarında jandarmalarla koridordan geçmeye, savcı üst kattaki salonda mütalaasını okumaya ve Süheyla'nın salonundaki hâkim de "gereğini" düşünmeye devam ediyor.

Hayat Süheyla için duruyor. Süheyla için hiç geçmeyecek gibi gelen bir acı kaplıyor her yanı. Kimseye bir şey olmuyor. Aslında herkese bir şeyler oluyor. Yaşam akıyor.

O gün öyle bir gün oluyor ki; tek başına hiçbir kelime o günü anlatmaya yetmiyor.

O gün bütün muhteşem kavuşmaların bu kavuşma karşısında diz çökeceği ve herkesin bu buluşmayı hayranlıkla seyredeceği bir gün olmuyor. Sarılmalar, sevinç gözyaşları ve mutluluklar yarınlara ertelenirken hayal kırıklığı doğuyor. Sobalı evden kaloriferli eve geçen bir kadının mutluluğu oturmuyor Süheyla'nın dudaklarına. Bahar söz verdiği tarihte gelemiyor. Ayaz hüküm sürmeye devam ediyor. Vuslat, ete kemiğe bürünemezken hasret at koşturmaya devam ediyor. Süheyla'nın kocası elleri yeniden kelepçelenerek salondan çıkarılıyor. Bu sırada mübaşir de kapıdan çıkıp sıradaki ismi okuyor.

Süheyla müebbet özleme mahkûm ediliyor. Mahkeme çıkışı kasvet yeşili elbise duruşma salonunun önündeki tek ayağı kırık bankın çivisine takılıyor.

Takılan sadece elbise olmuyor kader de takılıp kalıyor o çivide.

Bankın kırığı onarılıyor.

Süheyla'nınki değil.

Süheyla kaderini geçemiyor. Zaten kimse geçemez.

UMUT KUŞU

Yürürken düşünüyorum yaşadıklarımızı. Kasvet yeşili elbisem ve altındaki sarı botlarımı seyrederken yaşadıklarımızı tören çocukları gibi nizamlıca sıraya dizip geçiriyorum önümden. Düşüncelerimi bir kalıba oturtmaya çalışıyorum. Mantık kalıbına. Hepsini bir kalıba sığamayacak kadar yoğun ve dağınık.

Anlamaya ve sindirmeye çalışıyorum. Mahkûm edildiğim(iz) bu durum karşısında ne yapmam gerektiğini düşünüyorum. Mantığın işlemediği, elinden hiçbir şey gelmediği anlarda yürümek iyi geliyor. Koşmak da iyi geliyor aslında ama içimden gelmiyor bugün. Alabildiğine yürüyorum. Yürümek için güzel yollar yok buralarda. Kötü asfaltlı, kar ve dolu sularının kaldırım taşlarını kaldırdığı, yol kenarlarına insanların tükürük ve balgamlarıyla çerçeveler çizdiği, bu çerçeveleri izmaritlerin süslediği kötü yollarda yürüyorum. Bu bile iyi geliyor.

Havanın dondurucu soğukluğundan ilk defa bu kış şikâyet etmiyorum. İlk defa bu kış soğuklar çok da soğuk değil yaşadıklarımız karşısında.

İlk defa bu kış bu pis yollarda yürürken gözümden akan yaşlar yere düşmeden donuveriyor.

İlk defa bu kış, yollarda ağlamak çok da alışılmadık bir duygu değil benim için. Duraklarda, otobüslerde, cadde başında sessizce ağlayan insanları garip karşılamıyorum artık. Onlardan biriyim çünkü.

O kadınlardan biri...

Sessiz ağlayan kadınları iyi tanıyorum. Hüzünlü ve mağrur bir hâlleri var. Yaşadıkları sıkıntılar zaman zaman omuzlarını düşürse de kendilerine geldiklerinde yeniden dik durmayı biliyorlar. Ortalığı velveleye vermiyorlar. Hüzünlü kadınlar, dertlerini herkesle paylaşmıyorlar. Dertlerinin nasıl karşılanacağını ölçüp biçmek zorundalar. Çünkü hüzünsüzlerin acımasız olduğunu iyi biliyorlar. Ben de derdimi kimseyle paylaşamadığımdan yürüyorum. Mutsuzluklardan mutluluk devşiren akbabaların ortasında nefes almaya çalışıyorum, yürüyorum.

Müebbet mahkûm edilişinden sonra, geçen zamanı saymıyorum artık. Zaten, sayacak bir zaman da yok öyle değil mi? Sahi, müebbet sayılır mı?

Soğuk yeniden yüzümü kesmeye başladığında bu soğukları senin nasıl geçirdiğin düşünüyorum zihnime. Birbirimizin ellerini sımsıkı tuttuğumuz zamanlar çok uzak geliyor artık. Soğuklar karşısında ellerinin savunmasızlığı içimi acıtıyor. Ellerin gitmiyor gözümün önünden. Kurumuş toprağı andıran çatlaklarla örülü ellerin...

Düşünmek yürümekten daha çok yoruyor insanı. İlk gördüğüm banka oturup dinlenmeye çalışıyorum. İnsanı yoran şeyin düşünmek olduğunu bile bile düşünmeden duramıyor, kafama bin bir soruyla ağlar örmeye devam ediyorum

Nasılsın?

Şimdi ne yapıyorsun?

Bugün kahvaltıda ne yedin?

Beni düşünüyor musun?

Üşüyor musun?

Gökyüzüne bakıyor musun?

Gökyüzüne bak. Birazdan umut kuşu geçecek bulutların önünden. Kanatlarının altında beyaz bir zarf olacak. Gelecektek haberi getirecek sana. "Bekle" diyecek. Aydınlık günlerin sabretmeden gelmeyeceğini bilsen de bunu bir kuştan işitmek kendine getirecek seni. Gözyaşlarını silip, ellerinin arasına alacaksın umut kuşunu, ellerinin mi kuşun mu titrediğini anlayamayacaksın. Yumuşacık tüyleriyle umut kuşu mucizevi bir his bırakacak kalbine. Kuşun kanatlarını

aralayacaksın. Bir kanadında beyaz bir zarf olan kuşun diğer kanadının altında kâinatı ve hayallerini göreceksin. Sabır meyvelerini kuşun kanatlarında bulacaksın. Bir bir toplayacaksın zamanı gelince. Ama zamanı gelmediğinden izin vermeyecek umut kuşu. "Meyveler ham, henüz olgunlaşmadı" diyecek. Bekleyeceksin...

Kuşu özgür bırakman gerekecek. Açacaksın ellerini. Umut kuşu yeniden gökyüzüyle buluşacak. Gözden kaybolana kadar izleyeceksin. Güveneceksin umut kuşuna. Meyvelerin olgunlaştığında sana yeniden geleceğini bileceksin.

Bekleyeceksin...

Gün gelecek, umut kuşu olgunlaşmış meyveleriyle gelirken o bekleyişi özleyeceğini hissedeceksin. Yeniden gözlerin dolacak. Meyveleri gözyaşların yıkayacak. Olgunlaşmış meyvelerini yerken olgunlaşan tek şeyin meyveler olmadığını asıl olgunlaşanın kendin olduğunu anlayacaksın. Ve en önemlisi sabır meyvelerinin tadını başka hiçbir şeyde bulamayacaksın...

Karşısında oturdüğüm kültür merkezinin drama çalışmasından gelen bu cümleler çınlıyor kulaklarımda. Kafamdaki sorular bir an da olsa susuyorlar. Her şeyin zamanı geldiğinde yerli yerine oturacağı hissi gelip kaplıyor içimi.

Yeniden kalkıp yürümeye başladığımda cümleleri içimden tekrarlıyorum. Artık ne yürüyecek ne düşünecek dermanım kalıyor.

İkinci durakta otobüs beklerken ayaz hissediliyor, akşam oluyor. Rüzgârın yüzümü bıçak gibi kesmesine izin vermeden kaşkolümü burnumun üstüne çekiyorum. Yün, burnumu gıdıklarken gözlerim bir kuşla buluşuyor. Kaşkolümün altından gülümsüyorum.

Kuşun adı "Umut" oluyor.

RÜZGÂRIN GETİRDİKLERİ

Bir arazinin ortasında çıkan rüzgârın ilk kurbanı değilim. Belli ki sonuncusu da olmayacağım. Hayat denen yolda önceden çizilmiş yolumun, yazılmış hikâyemin üzerinden geçerken, başıma geleceklerden bîhaber, herkes gibi yola devam ederken bir esinti çıktı. Öyle bir esintiydi ki bir yaz günü balkonda otururken akşama doğru çıkan o tatlı rüzgâra hiç benzemiyordu; nefes aldırın, teni okşayan rüzgârlardan değildi. Öyle kuvvetli esti ki nasıl olduğunu anlayamadan vurup geçti. Bir şeye benzetmek gerekirse bir silleye benzetilebilir ancak. Ne var ne yoksa alıp götürdü. Her şeyin, herkesin yeri değişirken ben de yerimde kalamadım. Koca arazinin ortasında bir ağacın ufacık bir yaprağıken savruldu bir tarafa. Yapraksan çıkan rüzgâr karşısında söz söyleme hakkın yoktur. Gelir, eser ve götürür. Ben de böyle gittim, böyle savruldu.

Savrulmak değil de yanı başındakiyle farklı yerlere savrulmak üzüyordu insanı. Savrulsa da sevdikleriyle olmak istiyordu insan. Savrulmanın anlamı da böyle ortaya çıkıyordu. İnsan sevdiğiyle olunca savrulmuş olmuyordu. Savrulmak yalnız oluyor, savrulmak yalnızlık doğuruyordu. Ben de bir başıma savrulurken nur topu gibi bir yalnızlık doğurdum. Yalnızlığı “*Gökyüzünde yalnız gezen yıldızlar, yeryüzünde sizin kadar yalnızım*” diyen Zeki Müren’den de iyi bildim. İnsan doğurduğunu iyi bilir. Bir çocuk adım atmadan, annenin o adımın nereye gideceğini bilmesi gibi. Doğan doğurana benzer. Yalnızlık da bana benzedi. Devamlı

melankoli şarkılar dinliyor, yüzü gülmüyor, konuşmuyor ve kalbi acıyordu. Bu yüzden sevdim yalnızlığı. İnsan doğurduğunu sevmeyebilir mi? Öyle bir sever ki kendini unuttur da sever. Ben de öyle sevdim. Yalnızlığı sevgilinden fazla sevince yalnız kalıyorsun. Ondandır sevdiğimin yıllar önce gidişi, yanımda kimseciklerin kalmayışı...

Her şeklini gördüm yalnızlığın. Tek başınayken yalnızlığı da tattım, kalabalıklar içinde yalnızlığı da... Çocukluğumda sekiz kişilik geniş bir ailede büyürken tattım kalabalıklar içinde yalnızlığı. Beni anladığını düşündüğüm ninem onunla yeni yeni bir şeyler paylaşmaya başlamışken dünyasını değiştirdi. Başka da anlayan yoktu o zamanlar. İnsan anlaşılmayacağını hissettiği hiç kimseye açılmamalı. Ben de açılmadım. İlk gençlik dönemimde okuldaki bir iki çocuğun beni anlayabileceğini düşündüğüm sıralar son anda yaşadığım aydınlanmalarla onların da asla yalnızlığımı paylaşacak insanlar olmadığını fark ettim. Zaman geçti, gün geldi evlendim. Evlenince bitti mi sandınız yalnızlığımı? Asla. İnsan bazen iki kişiyken daha yalnızdır. Sevdim. Ama sevmek yalnızlığa engel değildi. Sevince de yalnız kalabiliyordu insan. Çünkü benim göbek bağı yalnızlıkla kesilmişti. Göbek bağı yalnızlıkla kesilen insanın yalnızlık doğurması da normaldi. Ama ben yalnızlık dışında başka çocuklar da doğurdum. Bir kız bir oğlan. Göbek bağı yalnız kesilen, yalnızlıkla kesilen hiçbir anne yeterince iyi bir anne olamıyor. Yalnızlığı büyütürken çocuğunu gözden geçiriyor. Her anne büyütüyor çocuğunu, ama herkes çocuğunu büyütürken büyüyemiyor, Her anne çocuğuna iyi gelemiyor. Ben de çocuklarıma iyi gelemediğimden gitti çocuklarım. Benden çok önce babaları gibi dünyalarını değiştirdiler.

Herkes gitti ve herkesin birer birer geçip gittiği dünyada bana herkesin arkasından fatiha okumak düştü. Kiminin hayatının baharında, kiminin en verimli zamanında, kiminin de el ayak tutmadığı zaman gittiği bu dünya "Daha erken, biraz daha kal" dedi bana. Seksen sekiz yılın erkenliğini sorgulamadım. "Yaradan diyorsa vardır bir bildiği" dedim. Hayat arkadaşımın, evlatlarımdan anamın, babamın, kardeşlerimin, dostlarımdan,